

Ljuset är starkare än mörkret. Ibland är det svårt att tro, när vi ser hur krig, förtryck och terrorism bara tycka breda ut sig mer och mer. Men när vi firar Jesu födelse i denna heliga natt är det just för att vi litar på att ljuset, Guds ljus, har besekrat mörkrets makter. Gud blir människa för att befria oss från mörkrets makt och öppna oss för ljusets seger. Inkarnationen, Guds människoblivande, är grunden i vår kristna tro. När Gud kommer oss så nära att han blir en av oss i Jesus Kristus klarnar allt. Han lyser upp hela tillvaron med sin sanning och kärlek. Men denna ljusets seger måste också inkarneras i varje människa och i vår omgivning. Människan är som ett tomt, vitt pappersark. Vi får vårt liv här på jorden för att fylla pappersarket. Vi är fria att fylla det med ont eller gott, med ljus eller mörker. Det är så lätt att det går galet. Därför behöver vi någon som hjälper och leder oss rätt genom livet, någon som förlåter och låter oss börja om på nytt, när vi verkligen har ställt till det för oss själva och för andra. Det är han som föds i denna heliga natt. Det är hans ljus som kan lysa upp varje steg vi tar, så att vi inte fastnar i mörkret och begår de fasansfulla ting som en människa faktiskt är i stånd till. Aldrig tidigare har man varit så väl informerad om allt det onda som görs över hela världen som nu när vi lever i vårt mediala samhälle, i vår globala by. Därför är det också så lätt att förlora hoppet och tilliten. I natt föds den som kan återge oss hoppet och hjälpa oss återerövra tillit och återupptäcka förtröstan.

Varje barn som föds till denna värld är en Guds gåva, som måste tas emot med kärlek. När Gud själv föds till vår värld, är det Gud själv som ger sig till oss människor. Han litar på oss. Han hoppas på oss. Han förtröstar på oss. Han har skapat oss till sin avbild, men han vill komma oss ännu närmare. Han vill bli en av oss och inifrån erfara vad det är att vara människa. Bara så kan han ta på sig vår mänskliga lott och befria oss från mörkrets makt. Det är det vi kallar *frälsning*. Bara det kan frälsas som Gud tar på sig och får del av. Därför måste Gud leva ett helt människoliv. Också Gud fick fylla ett helt pappersark. Det är det vi kallar *evangelium*. Det är ett glatt och gott budskap om att Gud följer oss människor, hack i häl, för att ledsaga oss med sin omsorg och kärlek. Steg för steg, får vi gå fram, fulla av hopp och tillit till honom, den Ende som inte kan överge och svika oss, den Ende som inte kan upphöra att älska oss. Just eftersom han är den allsmäktiga Kärleken kan han inte motsäga sig själv.

Guds ljus kan lysa upp allt i vårt liv och förvandla nattens mörker till dagens ljus. Men han gör det bara om vi låter honom leda oss. Vår gudagivna frihet, som utgör kärnan i vår mänskliga värdighet som Guds avbild, respekterar han alltid. Men han längtar efter vårt ja-ord, vår fulla överlåtelse i kärlek till honom som har gett oss vår existens, ja, allt vad vi är och har. ”Guds nåd har blivit synlig som en

räddning för alla människor. Den lär oss att säga nej till ett gudlöst liv och denna världens begär” (Tit 2:11-12). Vi måste ta ställning och säga ja till Gud och nej till allt som strider mot honom, mot sanningen och kärleken. Samtidigt har han oändligt tålamod med oss och vår svaghet. Det är det vi kallar *barmhärtighet*, ett ord vi aldrig stöter på i statliga lagar eller förordningar eller på tidningarnas löpsedlar. Ändå är det som människan innerst inne längtar och hoppas på: alltså på att det finns Någon som älskar oss oändligt mycket trots vår svaghet och synd och är beredd att förlåta och ge oss en ny chans. Under ett helt år har vi firat Barmhärtighetens år, för att vi skall bli förvandlade av insikten av att vara föremål för denna ständiga barmhärtighet som Fadern ger oss i sin Son Jesus Kristus.

I natt ser vi att Guds barmhärtighet har blivit kött och blod i ett litet Barn. Gud vill inte skrämman oss och komma i all sin makt utan döljer sig i ett spädbarns skenbara hjälplöshet. ”Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket” (Luk 2:10), säger ängeln för att lugna oss. Gud kommer för vår skull. Han längtar efter att ge oss det som bara han kan ge oss: oändlig kärlek. Det är det som alla människor innerst inne längtar efter - och det kan vi bara få av Gud. Vare sig människan tror på honom eller ej, kommer hon alltid att hoppas och längta efter det. ”Vi väntar på att vårt saliga hopp skall infrias” – alltså hela mänskligheten från tidernas början till deras slut – och i natt blir det infriat när ”vår store Gud och Frälsare Kristus Jesus träder fram i sin härlighet” (Tit 2:13).

Tyvärr är det ofta svårare för människor i vår tid och miljö att tro på att de är så oändligt älskade av Gud, att han vill bli människa med och för dem. I sin skrivelse *Misericordia et misera* (Barmhärtighet och elände) skriver påven Franciskus: ”I en kultur präglad av teknologi, tycks ledsnad och ensamhet öka, inte minst bland unga människor. Framtiden tycks ytterst oviss vilket skapar brist på stabilitet. Detta leder ofta till depression, ledsnad och leda, vilket med tiden kan leda till förtvivlan. Vi behöver dem som vittnar om hopp och sann glädje, om vi skall kunna skingra de illusioner som utlovar snabb och lättköpt lycka genom artificiella paradiser” (nr 3). När teknologin tar över teologins roll som tolkningsnyckel för vår existens har något väsentligt gått förlorat. Julens teologi kan hjälpa oss att hitta rätt igen. Om vi vågar lita och anförtro oss åt Barnet som föds i natt behöver vi inga artificiella paradiser, då har redan himlen öppnat sig på glänt och vi kan instämma med den stora himmelska hären som prisade Gud i denna heliga natt när barnet föddes i Betlehems stall: ”Ära i höjden åt Gud och på jorden fred åt dem han har utvalt” (Luk 2:14). Vi är alla dessa utvalda, som i natt får säga ja till den Gud som blir människa för vår skull.